

den administrativt set upraktiske regel om et rådighedsbeløb i forsorgslovens § 46, stk. 2.

I stedet for reglen om et rådighedsbeløb træder endvidere den foreslåede bestemmelse i stk. 3, der giver mulighed for med godkendelse fra revaliderings- og pensionsnævnet at yde en løbende underholdshjælp, der overstiger folkepensionsgrænsen. En sådan regel er foreslået i socialreformkommissionens 2. betænkning.

Til § 44.

I denne bestemmelses 1. pkt. stilles også for den varige hjælp — og i en noget skærpet form i forhold til bestemmelsen vedrørende forbigående hjælp i lovforslagets § 38 — krav om, at såvel den, der søger hjælp, som ægtefællen skal have udnyttet sine arbejdsmuligheder.

I 2. pkt. henledes opmærksomheden på, at det måske kan være hensigtsmæssigt, når der bliver tale om varig hjælp til et ægtepar, at give den ægtefælle, der hidtil har arbejdet i hjemmet, hjælp til uddannelse efter reglen i § 42. Bestemmelsen svarer til et forslag i socialreformkommissionens 2. betænkning.

Til § 45.

Af den foreslåede bestemmelse fremgår, at der også ved ydelse af varig hjælp undtagelsesvis kan blive tale om at se bort fra besiddelsen af en mindre formue. Med den valgte formulering er det dog til sigtet at angive, at adgangen hertil er meget snævrere, end når der ydes forbigående hjælp.

Til kapitel 11.

I dette kapitel er samlet en række bestemmelser om kontant hjælp i særlige tilfælde, der ikke er dækket af de foreslåede bestemmelser i kapitel 9 og 10. Reglerne afløser forskellige hjælpebestemmelser i lov om offentlig forsorg og lov om børne- og ungdomsforsorg. Bestemmelsen fra forsorgslovens § 55 om hjælp på grund af krigsmæssige begivenheder har man dog fundet det uforholdsmæssigt at medtage. I givet fald kan der ydes hjælp efter kapitel 9. Udeladt er endvidere reglen om begravelseshjælp i forsorgslovens § 52, der må anses for overflødig efter sygesikringslovens gennemførelse.

Til § 46.

Ud fra princippet i forsorgslovens § 47 foreslås i stk. 1 en bestemmelse, der giver mulighed for, hvis der er økonomisk trang til stede, at yde hjælp til udgifter til sygebehandling, medicin m.v., der ikke eller ikke fuldt ud dækkes efter lovgivningen om sygesikring eller den sociale ulykkesforsikring.

Stk. 2 svarer til børne- og ungdomsforsorgslo-

vens § 27, stk. 2, nr. 4. Med ordene „offentlige myndigheder“ tænkes foruden på det sociale udvalg på f.eks. skolevæsenet.

Til § 47.

Bestemmelsen omfatter de situationer, der omfattes af forsorgslovens §§ 50 og 51 (henholdsvis rejsehjælp og hjælp til udvandring). De nævnte regler er dog i forslaget betydeligt forenklet. Med hensyn til rejsehjælp lægges hovedvægten gennem reglen i forslagens stk. 2 på, at det sociale udvalg, der står over for en henvendelse om hjælp til flytning, optager forbindelse med det sociale udvalg i tilflytningskommunen. Virkningen af, at denne fremgangsmåde ikke følges, er alene, at fraflytningskommunen fortsat betragtes som opholdskommune i en vis periode, ikke — som efter forsorgslovens § 50 — at denne kommune i et tilsvarende tidsrum selv skal bære de fulde udgifter ved al nødvendig hjælp. Forslaget er på dette punkt i overensstemmelse med, hvad der er foreslået i en henvendelse fra de kommunale organisationer.

Efter forsorgslovens § 51 skal det sociale udvalgs beslutning om at yde hjælp til udvandring i hvert enkelt tilfælde tiltrædes af kommunalbestyrelsen, hvorefter der skal indhentes samtykke fra socialministeriet. Denne regel er administrativt besværlig og foreslås derfor afskaffet. Hvis det skulle komme frem, at en kommune yder hjælp til flytning til udlandet i et omfang, der kan virke belastende i forhold til andre lande, vil socialministeriet kunne gribe ind som øverste administrative myndighed inden for bistandslovens område.

Til § 48.

Bestemmelsen dækker samme område som reglerne i forsorgslovens § 70, stk. 1 a, og § 73.

Stk. 1 omfatter alle børn under 18 år, hvis forsørgelse på grund af en vedvarende fysisk eller psykisk lidelse medfører merudgifter. Reglen finder anvendelse, uanset om der ydes anden bistand fra de sær-forsorgsinstitutioner, der omhandles i lovforslagets afsnit VII. Ved anvendelsen af forsorgslovens § 73 har det vist sig vanskeligt at drage en grænse i forhold til sygdomstilfælde af mere forbigående karakter. Det anføres derfor udtrykkeligt, at det skal dreje sig om en vedvarende lidelse.

Medens stk. 1 giver forsørgeren af et barn under 18 år adgang til hjælp, omfatter stk. 2 personer, der selv er under tilsyn fra en forsorgsinstitution, men opholder sig i eget hjem.

Til begge kredse af personer ydes hjælpen uden hensyn til modtagerens økonomiske forhold.